

דפוס א.ב.

פרוטוקול מספר 8/ג'
מישיבת הוועדה לענייני פנים
שהתקיימה ביום ג', א' נטבת תשי"ח - 24.12.1957
בשעה 09.00

- י. ריפתין - יו"ר
- ד. בר-רב-האי
- י. גרינברג
- א. חביבי
- י. כהן
- ח. סגורי-כהן
- ש. פרלשטיין
- י. שופמן
- ש. שורש

מיוזמים:

- שר הפנים י. בר-יהודה
- מר סילברסטון - משרד הפנים
- מר אברזי - משרד הפנים
- מר גלס - משרד המשפטים

מיוזמים:

- (1) חוק לתיקון תקנות שעת חירום (יציאה לחו"ל) (הארכת תוקף), תשי"ח - 1957;
- (2) חוק לתיקון תקנות שעת חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה) (הארכת תוקף), תשי"ח - 1957;
- (3) חוק הוטויות המקומיות (הקניית רכוש ציבורי) (המסד).

סדר-היום:

— — — —

היו"ר י. ריפתין: פותח את הישיבה.

(1) חוק לתיקון תקנות שעת חירום (יציאה לחו"ל) (הארכת תוקף)

היו"ר י. ריפתין: אתמול העבירה הכנסת בקריאה ראשונה את החוק הנ"ל. מוצעת הארכת תקפו של החוק, ללא שינויים בנוסח. ההארכה מוצעת עד ה-31 בדצמבר 1958.

ש. פרלשטיין: כשתוקן החוק בשנה שעברה צריך היה לתקן גם את סעיף 4 ולהוסיף בו גם את הסלים "נסל אילת", נדטף על נסמלי חיפה ות"א.

ד. בר-רב-האי: ב-16.1.57 פרסם שר הפנים תקנה הכוללת את נסל אילת בחוק זה. אך התקנה לא הוכנסה לתוך דברי ההסבר עתה, ולעומת זאת הוכנס לדברי ההסבר החוק הקיים כולו, במקום שאפשר היה לפתור את הבעיה ע"י הכנסת הסעיפים 2 (א) ו-2 (ב) בלבד לדברי ההסבר, הסעיפים המעצינים אותנו בסלב זה.

מר סילברסטון: יש הוראה מפורשת מצד שר המשפטים שבהכנת הצעת חוק המסתמכת על חוק קיים, צריך להביא בדברי ההסבר את החוק הקודם כולו, עכ"פ, בנסח התקנות, כפי שהודפס בדברי ההסבר, הוא נכון ומעודכן, ונסל אילת נוסף לרשימת מקומות היציאה בתוקף הודעת שר הפנים שפורסמה ברשומות, בהתאם להוראת תקנה 4 (ב) לתקנות. הדבר לא נכלל בדברי ההסבר כיוון שההוראה בדבר נסל אילת נעשתה באקראי-סנה.

ועדת השנים - 24.12.57

היו"ר י. ריפתין: לגבי הדיון היום ענין נטל אילת הרוג בוקס לא עסקנו - לא לפני שנה ולא השנה - בטעמים אחרים של החוק פרט לאלה הטובאים לנו היום להארכה. השאלה ששאל ח"כ פרלסטיין עומדת אפוא בעינה. אולי מוטב שהיו"ר גדבריו בנוסח יפנה את השו"ת-לב הממשלה לכך שנטל אילת איננו ענין לחקיקת ששנה, שהשאלה בתעודת בוועדה אגב הדיון בחוק, ובמקרים שהממשלה תבחון את השאלה ותחייב תוצאות כעבור זמן מה.

ש. פרלסטיין: דעתי היא שהיתה כאן הזנחה. כשהממשלה הביאה את התיקון - היתה צריכה לדאוג גם לתיקון זה.

- הדו"ל:**
- 1) לאשר את החוק.
 - 2) היו"ר יודיע מעל בימת הכנסת כי בתעודת בוועדה השאלה של נטל אילת וכי הוועדה מבקשת מהממשלה תבחון שאלה זאת באופן חיובי.

2) חוק לתיקון תקנות שעת חירום (החוקת תעודת זהות והצגתה) (הארכת תוקפה)

הדו"ל: לאשר את החוק.

3) חוק הרשויות המקומיות (הקניית רכוש ציבורי)

העיקף 2(א)(1)

היו"ר י. ריפתין: (קורא את העיקף).

ש. שורץ: אני מציע שני תיקונים בסעיף-טסנה זה: ראשית - אני מציע שלא נכבול את עצמנו בתאריך. ייתכן שמקרים מסוג האמור קרו גם לאחר קום הסנינה, ומוטב לסווק את התאריך.

שנית, בסוף הפסקה נאסר "חוק מפעלי ביקור שבשטח הקלאי". הייתי מציע להוסיף לכך גם את המלים "מפעלי טים המיועדי לטימוש הקלאי". בכל מקרה צריך לחשב זאת לא לפי מספר התושבים אלא לפי כמות הטים. מפעל המספק 80% מן הטים לצרכי הקלאית ורק 20% לתצרוכת ביתית של המקום, ברור שצריך להשאיר בידי האגודה, יש גם לזכור שגם אם ישאר מפעל טים כזה בידי האגודה, יאפשר חוק הטים פיקוח על סחיר הטים, אספקתם וכו'.

י. שופמן: התיקון הראשון של ח"כ שורץ אינו נראה לי. אפשר להרחיב את תחולת החוק ללא הגבלת תאריך.

להצעתו הסנינה אני מסכים. אני חושב שהאגודה נטלה בפסקה זו רחבה מדי. בעקבות חוק זה תוכל לבוא קואליציה שלטת במקום ולדרוש העברת הנכסים הטייכים למפלגה יריבה לידי הרשות המקומית. הטייכים כפי שמנוסח עתה, מאפשר זאת. נוסף לכך תוכל העיריה, עפ"י הניסוח הצנוע של החוק, לדרוש הקניית האוניברסיטה העברית בירושלים. צריך אפוא לנסח נוסחה שתגביל את החוק רק לאותם הצרכים הממשלתיים את האוכלוסיה כולה. שימוש בחוק כזה צריך להיות דבר יוצא-מן-הכלל ולא כלל.

ד. בר-רב-המי: בפסקה זו יש הגבלה העלולה להטעות. כתוב בה: ועד מקומי שמילא תפקיד של רשות מקומית. לפי כחה וכחה דוגמאות של הערים המעורבות שהיו בהן ועדים שמילאו רק חלק מתפקידיה של רשות מקומית, כמו ועד הדר הכרמל. צריך אפוא לכתוב: שמי תפקידו חלק מתפקידיה של רשות מקומית, או: תפקידיה של רשות מקומית. כולם בו סקצתם.

ועדת הפנים - 24.12.57

ש. פרלסטין: אני מצטרף לדעתו של ח"כ שורש שצריך להוציא את ספעלי המים מן החוק הזה. אבל נראה לי שצריך לומר זאת בסעיף 3 ולא בסעיף 2, ושם לכתוב: "נכסים ששימושם הבלעדי הוא לצרכי חקלאות".

אשר לתאריך - ההצעה שהגישה התאחדות האכרים אוסרת: (א) לפני יום ה' באייר תש"ח אם הרשות הוקמה לפני היום האסור; (ב) לפני הקמתה של הרשות, אם הוקמה אחרי היום האסור.

אני מתנגד להצעת ח"כ בר-רב-האי המבקש להרחיב ולהוסיף את המלים "שטילא חלק מתפקידי רשות מקומית". במקום זה אני מציע: רק אם הוועד סילא את כל התפקידים של רשות מקומית.

לכסוף אני מציע למחוק את המלים "או ששיטתו" לאחר המלים "והנכסים טעמשים". כי אחרת יוצא שאפשר יהיה לבטל ריטרואקטיבית רכישה שכבר סזטן נעשתה ע"י אדם אחר. אם הצעתי זו לא תתקבל, אני מציע לפחות להגביל זאת בזמן, לגבי העבר בלבד.

י. גרינברג: אינני מסכים להצעת ח"כ שורש בענין התאריך. התאריך הוא המטטל את רוח החוק. כי החוק אינו בט להפקיע נכסים ולא לתקן מצב בלתי-נורמלי שהיה קיים בעבר, לפני קום המדינה.

אני מסכים לדבריו של ח"כ שופמן בדבר הצורך בהגדרות מדוייקות יותר בחוק. אבל התיקונים הללו צריכים לבוא בסעיפים 3 ו-4.

היו"ר י. ריפתין: הייתי מבקש, אם אפשר, לדעת בדיוק כמה המדובר. כי בידי הממשלה יש כנראה רשימה של אובייקטים שבקשר אליהם צריך לחוקק חוק, והייתי מבקש אפוא לדעת כמה אובייקטים כאלה ישנם, ומה הם. כי לפעמים יש הבדל בין הענין ובין הניסוח.

בדברי ההסבר של שר הפנים בכנסת הוא אמר כי ביטי המבדט נהגו לרשום רכוש ציבורי על שמות פרטים או חברות, וצריך לחוקק חוק למקרה שגנטיים אלה אינם מחזירים את הרכוש הציבורי הזה לציבור מרצונם הטוב. אם לזאת כוונת החוק - אינני יודע אם יש על כך סעיף סוגדר וסדוייק בחוק המוצע.

שלישית, מדובר כאן על נכסים היכולים לשמש כל סירות ציבורי שאותה רשות מקומית רשאית לתת לפי החיקוק. יוצא שאדם המחזיק, לשל, בביתו ספרייה פרטית שסילאה חלק של תפקידיה של רשות מקומית, ייטצא בטכנה שיקנו אותה לציבור, כיוון שרשות מקומית רשאית להחזיק בספרייה.

ש. שורש: אני מבין את מטת החוק בצורה פשוטה ביותר: בוטרו ישובים, ולאן דוקא מסיבות של קונטפירציה לא הפך מיד כל ישוב כזה להיות רשות מקומית. היו גם מקרים של מיסדים טעטים שיסדו ישוב והכל נרשם על שמם|כתור אגודה וכדומה. עם ההתפתחות שהלה באותם ישובים, בא החוק להחזיר לציבור את הרכוש שהוא רכוש ציבורי טובהק, כדי שלא יישמר עוד כרכושם של המייסדים בלבד.

ש. פרלסטין: תלוי גם בכספי מי הוקמו המפעלים הללו.

ש. שורש: לא נראה לי הניסוח הרחב של ח"כ פרלסטין המדבר על כל מטרה חקלאית. מפעלי מים המטטקים את עיקר המים לצרכים חקלאיים אינם צריכים להיכלל בחוק הזה. אבל ייתכן שלאגודה כזאת יש גם מגרשים ציבוריים. ואת אלה צריך להעמיד לרשות הציבור.

אשר לתאריך - ייתכן ישוב שנוסד לפני 5-4 שנים ע"י קבוצה מיסדת, שקיים בו אותו מצב. כי אלה הם התנאים ההתייבותיים בארצנו. החוק הזה צריך להחזיר לציבור גם רכושם של החדשים. מטום כך אני חוזר על הצעתי למחוק את התאריך.

ועדת הפנים - 24.12.57

ש. שורש:

בתקלתי בתופעה נוספת אצלנו: רכוש של יהודים בעדרים. גילו היה רכוש זה רשום על שם אותם הנעדרים - היה המגב שונה. אבל הרכוש טרם נרשם על שם, והוא נמצא בידי כלל המייסדים. יש משום שאלה בנוגע לאפיו הציבורי של אותו רכוש.

שר הפנים: זה לא שייך למאן.

אני רוצה לתת לכם דוגמה של הגן הציבורי בבית-הכרם בירושלים. עדיין הוא רשום על שם מספר קטן של אנשים שיסדו את בית-הכרם לפני שסופחה לירושלים. מבחינה חוקית הם יכולים היום לסבור את הגן ולהכניס לכיסם את הכסף. מבחינה עסקית לא יוכל איש לתבוע אותם על כך, כי הרכוש רשום על שם.

לדברי היו"ר: אני יכול לתת לחברי ועדת הפנים רשימה לדוגמה של נכסים שבהם מדובר, כמאה אובייקטים. אבל ייתכן שזהו רק חלק עשירי מכלל האובייקטים שיצטט, וייתכן שתוך זמן מה תאלינה הרשויות המקומיות מעוניינות להקנות רק מחצית. כי להכין רשימה שלמה דרושות שנתיים.

אשר לסכנה לספריות, בתי פועליה וכו' - אם היה זה בית שנבנה בשביל הוועד ומכספי הוועד, הברונה מת ובנו ירש את הנכס - אפשר יהיה להקנות אותו. זאת לא תהיה החרמה של רכוש פרטי אלא החזרת רכוש ציבורי שהפרט גנב. יש אפוא ספריה סמויה לקחת. יש סוגי ספריות שאי-אפשר יהיה להקנות. כי כגון באמר: והנכסים משטחים או שיטתו כל סירות ציבורי שאותה רשות מקומית רשאית לתיתו עפ"י חיקוק. כל עירייה רשאית לפתוח ספריה לכולם. היא אינה רשאית לפתוח ספריה רק לחברי מפל"ג או מפ"ם. העירייה כינה יכולה להקים בית הסתדרות, בעיקר שיטת אצלנו כמה הסתדרויות; היא יכולה להקים בית לפועלים. לי נראה כי מובטח מפני מבחינה חוקית שאי-אפשר לבוא ולהקנות רכוש שהוקם לא ע"י מוסד כללי אלא ע"י חלק. עכ"פ, אם יהיה מצד המשפטנים ספק כלשהו בנוקדה זו - אני מסכים שבבטיח את עצמנו מראש מפני ספק כזה. כי אמרתי בתחילת הדיון בחוק שאני עומד על כוונת החוק, אבל אני מוכן לכל תיקון שיסיר כל ספק בקשר לאותה כוונה.

אני נוטה להסכים להצעתו של ח"כ שורש בדבר התאריך, אם הדבר לא יעורר התנגדות רבה בוועדה. אבל ברור שהכוונה היא רק לגבי מה שהיה עד עתה ולא לגבי העתיד. כי אין ספק שבשנים הראשונות שלאחר קום המדינה נמסך הדבר כפי שהיה קודם, בפניות בודדות בארץ. אולי אפשר אפוא לכתוב: שנתיים או שלוש שנים לאחר קום המדינה.

הערתו של ח"כ בר-רב-האי נראית בעיני, להוסיף את המלים "כולם או מקצתם".

אשר לענין החקלאות, מים לצרכי חקלאות וכו': אם המפעל הוקם ע"י קבוצת פרדסנים בשביל הפרדסים שלהם ולא בשביל המושבה כולה - אי-אפשר יהיה להקנות זאת. אני מניח שתמיד ייתכנו סוגיות מצד האדמיניסטרציה במסיונות של הוצאה לפועל, ומשום כך הכנסנו את המסגרת הכפולה: ראשית, הדבר יעבור את הדרג האדמיניסטרטיבי הגבוה ביותר, את השר, ושנית - ביהמ"ש. ביהמ"ש יכול תמיד לבטל את הכו, לא רק לשנותו. כי ייתכנו גם מקרים שאדם קיבל רכוש ציבורי, אבל במשך 20 שנה הפקיע בו גם משלו. את חלקו הוא יכול לדרוש תמיד בוועדה. אם קבוצה כלשהי הקיטה לה מפעל מים כדי לשרת את חבריה של אותה קבוצה - אי-אפשר יהיה להקנות את המפעל, גם אם יש לחברה עודפי מים שאותם היא מוכרת לאחרים. כי רכוש כזה לא היה מיועד מתחילתו להיות רכוש ציבורי.

במגדיאל, למשל, יש מכונות מים שהם פרטיים לקבוצת שכנים. בשום פנים ואופן אי-אפשר יהיה להקנותם עפ"י חוק זה. אבל יש שם מפעל מים שהוקם ע"י אותו גוף שהקים את מגדיאל, מפעל לצרכי מגדיאל כולה. מפעל זה שייך לציבור, כי הוא גם הוקם מכספי הציבור. עכ"פ, אם יהיה שר פנים שיטעה בהערכת דברים אלה - יענה על כך המשפט, אין זה הטעות תיעשה בזדון או בשגגה.

ועדת הפנים - 24.12.57

היו"ר י. ריפתינו:

תשובתו של השר הבהירה את הטענה, אבל עדיין לא הובהרו כמה דברים שבניסוח. החוק צריך להבהיר כי נכסיהם שהיו ציבוריים ונשארו ברשות פרטית - צריך להחזירם לציבור. אם אותה ספרייה היתה למעשה רכוש השייך לציבור אך מטעמים כלשהם נמצאה בידי קבוצת אנשים פרטיים - הרי זהו רכוש ציבורי שהיבים להחזירו. אבל ספרייה שנפתחה לצרכי רווחים פרטיים ולא נועדה מעולם להיות רכוש ציבורי - אי-אפשר יהיה להקנותה. בכיוון זה צריכה להיות ההחלטה.

מר גלס:

פסקה (1) היא אחת מארבע פסקאות שבכל אחת מהן יתעוררו בעיות נכבדות דומות. חלק ניכר מן הבעיות שעוררו החברים בפסקה זו שייכות למעשה לפסקאות האחרות.

מה באה פסקה (1) להסדיר? היא באה להסדיר שני מצבים שהמסותף ביניהם הוא העברת רכוש של רשות מקומית במצב של חסדנות. וכאן יש להבדיל בין: (1) מקרה של מה שאני קורה "לידה אורגאניזטית" של רשות מקומית: אנשים הקימו ישוב עם מוסדות בדרך של ועד או אגודה או חברה שיכון, עד שבא שר הפנים והקים שם מועצה מקומית. זהו המצב הקל יותר. לגבי ענין זה אפשר היה אולי לקבל את הצעת ה"כ שוטמן ולומר "גם שם לא את התפקיד של רשות מקומית", כה במקומות אלה בדרך-כלל היא גוף אחד אשר טיילא את התפקיד של רשות מקומית.

(2) מצב שאני קורה לו "לידה בלתי אורגאניזטית" של רשות מקומית. למשל: העיריות המעורבות כמו חיפה וירושלים. לאלו היה כבר סטטוס מוניציפלי מוכר בימי המנדט, ולמוסדות היהודיים בהן לא היתה אפשרות להקים את המוסדות בתוך אותה מועצה מקומית. כך נוצר גוף כמו ועד הדר-הכרמל, אשר טיילא - בנוסף לגוף הרשמי במקום - לא את התפקיד של הרשות המקומית אלא תפקידים של הרשות המקומית. הוא טיילא לא תפקיד אחד אלא תפקידים רבים של הרשות המקומית, אבל לא את כולם. מקרה זה מקשה קצת על הנוסח.

אשר לסיפא של פסקה (1): הוא לא בא להרחיב את הסעיף אלא לצמצמו. כי אם לסיים את הפסקה אחרי הסלים "תפקיד של רשות מקומית" - מה יהיה לטפל על קיבוץ? אם אין סטייגים זאת לגבי רכוש המיועד לצרכים ציבוריים, אפשר יהיה לקחת את כל הרכוש של קיבוץ. ברור שאין להרשות הקניית הרכוש הפרטי של קיבוץ כזה שלא שימש מעולם למטרות ציבוריות.

אני מודה שקשה למצוא הגדרה קולעת למצב המסונן הזה, הגדרה שתסביר כי מי שפועל לפי הרישא של הסעיף צריך היה לפעול לפי צביון ציבורי. עכ"פ, כשבעיה כזאת תעורר בפני גת-המשפט, אני חושב שבתי-הדין יתנו לבעיה את הפירוש הנכון, לפי מה שיהיה הענין.

אפשר היה אולי לכתוב במקום "תפקיד של רשות מקומית" את הסלים "עיקר התפקידים של רשות מקומית". אבל ענין זה שוב גיבנו חל במקרים של העיריות המעורבות. כי "תפקיד" של רשות מקומית לפי פקודת הפרשנות כולל הכל, בין אם כל התפקידים או חלק מהם. עכ"פ, אני מוכן לקול אם לא כדאי לכתוב "יותר מתפקיד אחד" של רשות מקומית. ייתכן שאפשר יהיה לתפוס רכוש של חברה שטיילא אחד התפקידים בלבד, לפי הוראות הסעיפים (3) ו-(4).

ד. בר-רב-האי:

מה על אגודה שנוסדה במקום כלשהו ע"ס לבנות בתי-ספר, ורק למטרה זו בלבד?

מר גלס:

אותה אפשר יהיה לתפוס לפי סעיף (4).

שר הפנים:

נראה לי כי עיקר הדגש הוא בשאלה אם התפקיד הוא לשירות כלל תושבי המקום או לחלק ספציפי.

ע. מורש:

נוסף לכך - באילו כספים נרכש המפעל.

ועדת הפנים - 24.12.57

י. כהן:
דבריהם של השר ושל מר גלס לא הסירו מספר ספקות שיש לי ביחס לנוסח הסעיף הדברי והוא מתגרר שהחוק הזה מכונן בערך לאלף אובייקטים, ולכן זהו דבר רציני.

אין חילוקי-דעות ביחס לכוונת החוק, אבל אנוסח הקיים מדבר על פונקציה: נכסים שטילתו תפקיד או משמשים למטרה ציבורית. לא נאמר בחוק שום דבר על מטעל שהוקם על-ידי קבוצת אנשים מכספם הם וזהו אמנם מטרת את כלל הציבור, ולא נאמר שמטעל כזה אי-מפשר יהיה להקנות. דבר זה פותח פתח לפירושים ולחילוקי-דעות. לכן צריך לומר לא רק "רכוש המשמש פונקציות ציבוריות", אלא "רכוש שהוקם מכספלי ציבור".

יכול להיות, למשל, קולנוע המשמש במקום כלשהו את כלל הציבור. לפי הנוסח הקיים יש במקרה הטוב ביותר מקום לאי-הבנות.

אשר לחקלאות - יש אולי מקום לדון על כך בסעיף (3) עכ"פ, אבל תוסף בדעתו של ח"כ שורש במקורה זו. בפסקה (1) בניסוח מציע לפחוק את הסיפא לאחר הפילים "עפ"י חיקוק".

י. שופמן:
אנו מדברים פה על "מטרה ציבורית". יש מטרה ציבורית כללית ויש מטרה ציבורית מצומצמת. יש, למשל, מגורה כסו. מכבי" או "הפועל" שגם היא משמשת למטרה ציבורית.

שר הפנים: לחבריה בלבד.

י. שופמן:
החוק צריך להיות מנוסח בצורה שלא תעורר תימנון רב מדי אצל הרשויות המקומיות ויש אפוא להצטמצם בניסוח, ולא כפי שכתוב בנוסח הנוכחי.

מר פרלשטיין:
אני מקבל את קנה-המידה של שר הפנים המומר כי המדובר הוא על החזרת רכוש ציבורי. אם כך - אם החוק צריך להיות "החזרת רכוש ציבורי" ולא "הקניית רכוש ציבורי". (מר הפנים: אני מסכים). אבל לי נראה כי קנה-המידה של הפסקה (1) בסעיף 2(ב) נוגד את מה שהטביר השר. כי לא מדובר פה על רכוש שנועד מתחילתו ושהכספים הוטבאו מראש לשמש מטרה ציבורית. קנה-המידה הקובע לפי הסיפא של הפסקה הוא המטרה שלה מטמט אותו רכוש.

נאמר כהן: "משמשים או שימשו לירות ציבורי". יכול להיות שרכוש מסויים שימש אמנם פעם למטרה ציבורית, אבל בינתיים עבר לידים אחרות, ייתכן אפילו לפני 10-20 שנה, ומזמן חדל לשמש למטרה ציבורית. צריך לתת את הדעת גם על כך. אבל השאלה הזאת איננה כל-כך חשובה אם יוגדר בדיוק מאילו כספים הוקם הרכוש.

ש. שורש:
מדוע יצרו היועצים המשפטיים את ההגבלה הנוגעת למפעלי ניקוז, דוקא? יכול להיות גם מפעל מעורב לניקוז חקלאי ותעשייתי או להגנה מפני שפונות. עכ"פ, מפעלי מים נראים לי חשובים יותר ממפעלי ניקוז.

ד. בר-רב-האי:
מה יהיה גורלה של צוואה לפי כל קני-המידה שהוזכרו פה? למשל: אדם מצווה מפעל שהקים לצרכי ציבור כלליים, אבל את ההנהלה מסר בידי ועד באמנים. מה הדין אז?

שר הפנים: לדעתי החוק הזה לא בא לבטל צוואה כזאת.

מר אברני:
חוסר הסיפוק אצל החברים מפסקה זו הוא מסוים לכל אחד רוצה להכניס לתוכה אלמנטים שמקומם בסעיפים הבאים.

כאשר אסרנו: "תפקיד" שהוקם ושאינו לתת לפי החוק - הכוונה לא היתה לרצות בטוסדות יפים שמישהו כבר הקים, אלא לרכוש שהוא חיוני וצרכי התושבים תלויים בו. האלמנט של התלות בשירות הזה לא הודגש די הצורך בוויכוח פה.

סר אברזי:

אשר למפעלי טיים, לטסל, יש כיום סובסידיות ידוע
בעיקר מפעלי טיים המספקים חלק ניכר מן הטיים לרשות מקומית בשעה
שטסור כיום לכרות בארות חדשים.

אשר לאוניברסיטה - אם יתברר כי הניכור תלוי
בזמן החלטי בסירות הזה, ואין שום אפשרות להקים בעיר אוניברסיטה
גדולה וכו' - אפשר יהיה להקנותה.

- הרחל'ט: (1) הוועדה מסכימה שיש צורך בתיקונים
בנוסח המקורי בטעיף 2(א)(1).
(2) לקראת הישיבה הבאה ינסו היועצים
המספטיים להכין טיוטת נוסח על יסוד
הדיון שהתקיים, וגם חברי הוועדה
יגישו את הצעותיהם המנוסחות.
(3) לדחות את הטיכום בפסקה (1) עד
לאחר הדיון ביתר הפסקאות של
טעיף 2(א).

טעיף 2(א)(2)

היור' י. ריפתין: (קורא את הפסקה).

הרחל'ט: לאשר את הפסקה.

י. שופמן: בקשר עם הפסקאות הבאות הייתי מבקש שטסור
הפנים יכין רשימה של השדות הרחבים הפוזגים
מן החוק הזה, כי הדבר אינו ברור.

ד. בר-רב-האי: הוא הדין סוסדות צדקה.

(הישיבה נועלה ב-10.50)